

man indrømmer dem dette, kan det ikke blive mere end et Skin; der kan umulig blive nogen ret Sandhed eller Virkelighed deri. Disse Folk, der saaledes have stilt sig fra Præsten, kunne ikke med nogen Sandhed lade sig vælge til Medlemmer af et Menighedsraad, hvor de skulle arbejde sammen med denne Præst, og hvor han sidder som den, der fører Forsædet; de kunne ikke med nogen Sandhed sidde i Menighedsraadet og tage Bestemmelse f. Ex. om Psalmebog, Kirkesang, Kirkesyn eller om andre saadanne Ting, der angaae den Kirke, som de ikke længere søge. Imidlertid vilde det vel være formeget forlangt af mig eller af de Medlemmer af Udvalget, som dele min Betragtningssmaade, at vi skulle have stillet et Endringsforslag, hvorved disse Folk bleve gjorte hjemløse, skjøndt de i Virkeligheden hverken kunne henregnes til det ene eller til det andet Sogn. Det er naturligtvis ikke min Mening, at de som Separatister skulde være uværdige dertil; men fordi de efter deres hele Stilling til Sagen ikke kunne tage Plads hverken i det ene eller det andet Menighedsraad. Vi have derfor maattet nøies med at slutte os til denne Bestemmelse, saaledes at vi dog gjøre opmærksomme paa det Skjæve, der efter vor Formening ligger deri. — Derimod slutter jeg mig gjerne til hele Udvalgets Forslag med Hensyn til § 6, om at det Løfte, der var omhandlet i Lovudkastet, skal gaae ud. Jeg har allerede tilstrækkeligt udtalt mig derom ved Sagens 1ste Behandling, og jeg troer at have viist, at man ikke engang vil være sikker paa, at de, der aflagde dette Løfte, virkelig hørte til Folkekirken, da det var et almindeligt Løfte, som enhver Christen, til hvilken Kirke han end hørte, kunde aflægge. Jeg maa være ganske enig i, hvad der i denne Retning er udtalt i Udvalgets Betænkning, nemlig, at hvorledes man end betragter

dette Løfte, ville vistnok kun meget Faa derved blive afholdte fra Valgret og Valgbarhed.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Jeg seer mig nødsaget til at gaae noget nærmere ind paa Udvalgets Endringsforslag til § 6, da den sidste ærede Taler nu har opfrisst Debatten derom. Jeg vil da først bemærke, at naar den ærede Taler siger, at dette Løfte ikke giver nogen Sikkerhed for, at den, der aflægger det, virkelig hører til Folkekirken, da er dette meget rigtigt; men det behøver Løftet heller ikke at give. Naar der nemlig udtrykkelig staaer i Udcastets § 6, at Vedkommende skal høre til Folkekirken, er der jo derved givet tilstrækkelig Sikkerhed for, at han hører til Folkekirken. Denne Indvendning har altsaa ingen Betydning. Den anden Betragtning, at dette Løfte ikke skulde have nogen stor Betydning, kan jeg ikke anerkjende. Man maatte da sige det Samme om al Betsjendelse overhovedet, at den ikke har Noget at sige, at det kan være et Løbedært, som ikke har nogen videre Betydning. Men det er dog paa denne Betsjendelse at det hele kirkelige Baand hviler. Vader os derfor kun forbre Betsjendelse! Jeg kan naturligtvis ikke andet end indrømme, at en saadan Vedgaaelse af et tidligere aflagt Løfte — thi saaledes maa det betragtes — kan være et Løbedært, et Mundvært, men den samme Mistighed gjælder da om enhver Betsjendelse, at Hyklereri ikke kan undgaaes. Forsaavidt det er bemærket, at ikke Mange vilde lade sig afholde fra at aflægge dette Løfte, kan dette jo være Tilfældet for de Knebets Vedkommende, som den ærede Rigsdagsmand kjender. Efter det Kjendskab, jeg derimod har til flere Landshyfogne, vil det være et Baand, hvorved flere ville lade sig afholde.